DISSERTATIO MEDICA

DESCRIPTIONEM ET CASUS ALIQUOT

OSTEOMALACIÆ

SISTENS,

QUAM

VENIA EXPERIENTISS. FAC. MED. UPSAL.

PRÆSIDE

JOH. GUST. ACREL,

M. D. MED. THEORET. ET PRACT. PROF. REG. ET ORD. REG. ACAD. SCIENT. HOLM. ATQUE SOC. REG. SCIENT. UPS. MEMBRO. CET.

PRO GRADU DOCTORIS,

PUBLICO SUBJICIT EXAMINI

OLAUS JACOBUS EKMAN;

AD LEGIONEM REG. EQUESTR. SCANIÆ MERIDIONALIS CHIRURGUS PRIMARIUS.

IN AUDIT. GUST. MAJ. D. X. MAJI. MDCCLXXXVIII. HORIS A. ET P. MERIDIEM SOLITIS.

UPSALIÆ,

TYPIS DIRECT. JOHAN. EDMAN.

— — — — *molliri membra videres,*

Ossa pati flexus, — — — — —

OVID. *metamorph.*

§. 1

Varias inter partes, quibus constructum est corpus humanum, quædam a natura ita formatæ sunt, ut præ ceteris maxima gaudeant firmitate & mollioribus sint fulturæ variisque actionibus voluntariis commode exercendis convenientissimæ. *Ossa* hæ partes audiunt, quæ, qvia in sua compage majorem calcis animalis, glutini conjunctæ qvantitatem fovent, mature atque dudum in utero materno reliqvis omnibus, quibus fœtus constat, partibus, soliditate atque robore excellunt, quæque successu temporis, increscente homine, magis magisque eam adquirere debent duritiem, quæ per totum deinde vitæ humanæ cursum erit conservanda. Hæ igitur corporis nostri partes, quæ non tantum justam machinæ animali longitudinem formamque, pariter ac membrorum proportionem conciliant, sed etiam actiones musculorum suffulciunt, motibusque adeo omnibus absolute sunt necessariæ, ratione quidem compagis ac structuræ omni fere periculo vacare videntur; non nisi violentia quadam externa disolvendæ, quatenus præter peculiarem ipsisque propriam soliditatem, nec sensatione nec irritabilitate præditæ sunt, quarum culpa ceteræ corporis partes variis adficiuntur calamitatibus. Verum enim vero lugubris testatur experientia, nulla præsente manifesta causa, ejusmodi nonnumquam adesse impedimenta, quibus, vel in ipso conceptaculo ad debitam non pervenire queunt ossa firmitatem, vel in teneris annis, non illa qua par est, mole at-

que duritie increſcunt, quin etiam in adultiori ætate, poſtquam juſtum roboris gradum adtigerint, cauſſis rurſus internis eo usque debilitantur, ut minima accedente violentia frangi poſſint, vel aliquando etiam ita emolliri, ut muſculorum actionibus, hoc in ſtatu vix exercendis, cedant, difformiaque evadant, toto fere corpore in monſtroſam maſſam mutato, donec ſummæ miſeriæ, quæ mortales unquam vexare potuerit, benigna morte ponatur finis.

Ab auctoribus medicis vario ſub nomine hic morbus deſcribitur, *Rachitis* tamen ceteris freqventius occurrit, utpote quæ maxime communis eſt, atque certam ætatem, infantilem ſcilicet utplurimum, adgreditur; apud alios de cetero *Atrophia*, *Oſteoſarcoſis*, *oſſium fragilitas*, *emollitio*, *incurvatio*, *contorſio* &c. audit, atque prout quasdam partes præ reliquis infeſtaverit, *Gibboſitatis* vel *Scoliaſis* nomine venit, hominesque morbo correpti *Capitones*, *Valgi*, *Vari*, *Compernes* &c. fuere adpellati. Chronicis vitiis ſæpe etjam hic oſſium morbus fuit adnumeratus, ſcilicet Scorbuto, Lui veneræ, Scrophulis, quippe quæ varia humorum acrimonia vel miaſmate quodam peculiari oſſa depaſcere credebantur, a quibus antiquioris ævi præſtigiis atque ſomniis adcuratori quadam œconomiæ animalis cognitione, nec non a præconceptis opinionibus libera, proximas morborum cauſſas inveſtigandi methodo, magis magisque abalienamur. Quod igitur ad proximam cauſſam, vel infirmitatis oſſium vel præternaturalis eorum molliriei, ſubſequentisque inde difformitatis adtinet, priſtinos facillime evitamus errores, dum phyſiologice perpendimus, unde, valente corpore, oſſibus adveniat ſolitum illud robur ac firmitas, quibus viis per totum vitæ ſpatium hæc ipſa continuentur, & denique quibus cauſſis accedentibus vel oſſium robur non augeatur

tur in tenella ætate, vel etjam duriſſima jam oſſa in fragiliora aut molliora mutentur.

Nobis ita in difformitates oſſium inquirentibus videntur, optime poſſe ad unum genus refferri omnes, cui proprium & genuinum ſignum eſt, ſive debilis, ſive ſolito fragilior vel mollior ſtructura, unde muſculorum actionibus monſtroſa fiunt oſſa, vel minima vi franguntur, vel etjam ſæpe, qua compagem, ita in pulpamen reſolvuntur, ut tandem omnis motus corporis vel artuum plane ſit deperditus. Quoad morbi denominationem, quum reliquæ omnes ad illum ab aliis ſolidorum vitiis non ſufficiat diſtingvendum, OSTEOMALACIA, ut nomen genericum præ ceteris nobis arriſit, cujus deinde generis quatuor conſiderandæ veniunt ſpecies, ſcilicet: I:a *Congenita vel hæreditaria.* II:a *Infantum ſeu Racbitica.* III:a *Adultorum vel Cacbectica.* IV:a *Partialis.*

Materiam hanc, prout humeri valuerint, ſpeciminis Academici loco expoſituri, primo quidem caſus quosdam ſingularum ſpecierum memoratu digniores tractabimus, deinde deplorandi hujus morbi formarum, pro diverſa ægrorum ætate ceterisque circumſtantiis variantium, proximam cauſſam genuinæ Pathologiæ convenienter eruere conabimur, benigniorem tuam B. L. nobis pollicentes cenſuram.

§. II.

I. *Species*: OSTEOMALACIA *Congenita*. An ab utero materno molliorem oſſa habere poſſint texturam, dubitare adhuc videntur Auctores, quamvis complures obſervationes hoc teſtari queant. Exceptis iis, quæ ex veterum ſchedulis hauriuntur, argumentis *) recentiorum a-

 nim-

*) Memorabilem hujus morbi caſum adfert REISKE in *Opuſc. Med. ex monimentis Arabum* p. 12. quem ex ſcriptore Arab. *Gſchuzio* citat, ſequentibus verbis: "Creatus fuit *Satib*, ſolebatque ſuo ſuper ſchidio porta-

nimadverſiones non deſunt **) & quidem, quod ad Rachitidem adtinet, varii hunc morbum a parentibus derivandum volunt, congenitum tamen eſſe plurimi clarorum virorum in dubium vocant. Nullum autem luculentius exhiberi poteſt teſtimonium, non ſolum a navitate adquiſitam fuiſſe oſſium emollitionem, verum etjam eam per tres generationes a Patribus in gnatos propagatam, quam, quod ſequens præſtat hiſtoria, cui fides eo minus denegari poteſt, quo certius ſcimus, Cel. Præſidem, eorum, quæ ad ſingularem hunc caſum illuſtrandum ſatisfacere videantur, propria ſua indagine nihil intermiſiſſe.

Ad fodinas ferreas, in Uplandia ſitas, *Dannemorenſes*, genus quoddam innotuit hominum, qui in tertiam usque generationem ſubolem homuncionum, peculiari quadam oſſium mollitie vel fragilitate monſtroſe diſtortorum, procrearunt. Quisque horum capitonum ad viriles annos provectus, uxorem duxit, ſano corporis habitu gaudentem, ex qua liberos ſuſcepit, quibus ſæpius & fere absque ulla, notabili ſaltem, violentia, artuum oſſa fuere fracta, unde, dum ad certam pervenerint ætatem, omne illis tam ad incedendum, quam loco movendum plus minusve roboris & potentiæ defuit. Miſerandæ hujus progeniei proavus fertur fuiſſe quidam, nomine Nicolaus Ekroth, ad finem ſæculi præteriti, parentibus natus, ad fodinam operariis. Quod de cetero, ad ejus nativitatem, annum obitus, et quæ reliquæ ſunt, circumſtantias adtinet

---

"ri, id eſt: e palmarum ramis confecta craticula, quorſum vellet; nam "oſſa non habebat, niſi Cranii & cervicis & manus, cetera poterant inſtar "veſtis a pedibus inde usque ad claviculas complicari, neque mobile quid-"quam erat in ipſo præter ipſius linguam. Meminit ejus *Gſchaukarius* & "appellat *Satikum*, augurem filiorum *Dzeib*, de quo referunt, ut ait, quod "oſſa præterquam capitis non habuerit &c."

**) Nova Acta Acad. Nat. Curioſ. Obſ. XXXVIII, Auctore L. G. Klein.

net, ex annalibus ecclesiasticis ceterisque fidis traditionibus nihil aliud constat, quam quod distortus fuit homuncio & incessus plane impotens. Dannemoræ qui ætate provectiores sunt, miserandum ipsius statum optime recordantur, vitiati licet corporis ejus habitus nullam percipere rationem possint. Miserrimus hicce homo cum ancilla quadam contraxit matrimonium, ex quo illi nati sunt quatuor liberi, *primam* adeo exhibentes *generationem*, quorum vero sequentes nominantur:

a) Ericus, anno natus 1702, qui in teneris nullo correptus fuit corporis vitio, annos vero pubertatis nactus, omne crurum brachiorumque amisit robur, minimoque operi peragendo impar, mendicando vivere coactus fuit Obiit anno 1775.

b) Sophia, anno nata 1703. De hujus infantia nihil certi constat, adultior vero facta, humili fuit curvaque corporis statura, incessum habens anseris haud absimilem, pedibus introrsum versis.

c) Anna, de cujus fato nihil novimus; in juniori ætate forsan vel mortua fuit vel inde migravit.

d) Stephanus, popularibus optime notus, ut homuncio, qui omni ambulandi facultate destitutus, semper sedere coactus fuit, & qua staturam, aliis hominibus multo minor; narratur etjam mira ei fuisse corporis figura, curvis præcipuæ & contortis cruribus brachiisque. Non obstante illa, qua premebatur, singulari corporis ac monstrosa specie, matrimonio secum sanam conjunxit fœminam, quæ filium illi peperit:

II. *Generatio*.

Nicolaum Ekroth, natum 1726. A tenerrima inde ætate crura brachiaque vel minima accedente vi hunc ipsum confregisse dicunt, unde & patris & avi paterni ad exemplum miserrime distortus, sedentariam semper vi-

vitam degere coactus fuit. Quum e loco in alium transferre se voluerat, hoc ipsum fieri non poterat, nisi posteriora pedetentim movendo, dextro nonnihil adjuvante cubito. Majorum instar mendicato pascebatur cibo, quem etjam retia ligando nonnumquam merebatur. LVI annos natus diem obiit supremum, per totum vitæ curriculum vagis in corpore doloribus vexatus. Huic etjam non defuit generandi desiderium, quin cum strenua proceriorique muliere iniverit connubium, duobus liberis fœcundum, ex his:

III. *Generatio.*

a) ANDREAS EKROTH, nat. 1760, qui mensis ætatem vix adtigerat, dum brachiorum crurumque ejus tanta fuit mollities, ut ad minimum contactum vel curvata vel confracta fuerint. Quovis sub infantia deinde anno, ter quaterve ossium quodpiam fractura læsum fuit, sive ad aliquid offenderet, sive casum vel prolapsionem leviorem faceret. Hinc in junioribus annis peculiaris illi fuit, brutorum instar, quatuor quasi pedibus incedendi habitus, erectum vero corpus ferre non poterat, nisi furculis alaribus (*Kryckor*) nixus. Quum ætate provectior fuerit, pondus corporis, tametsi leve, ferre non valuerunt imbecillia crura, alimenta igitur tam retia ligando quam mendicando mereri necesse illi fuit. Anno 1782 casu quodam leviori tibiam illi fractam fuisse perhibetur, cui casui non nisi solita fracturæ accesserunt symptomata, octoque post hebdomades callus conspiciebatur & cura absoluta erat. Variis & fere innumeris, quas deinde sustinuit, ossium fracturis & curvationibus tam superiorum. quam inferiorum extremitatum, quam maxime cylindrica hæcce ossa curva atque monstrosa fuere, contortionibus introrsum atque extrorsum spectantibus. Articulationes autem nulla correptæ fuerunt labe, nec epiphyses ossium a statu sano ullo modo recesserunt: spina dorsi erecta fuit, caput naturalem

ma-

magnitudinem non excessit, vox sonora fuit, gravis tamen, corpus vero valde exsuccum, ita ut crurum brachiorumque ossa conspici discernique optime possent. Mater hujus, quæ adhuc in vivis erat robustiorisque corporis habitus & formæ, mentionem de cetero fecit, filium suum in tenella ætate semper bona gavisum fuisse valetudine, nec non optime nutriti infantis præ se tulisse speciem; adultior factus gracili quidem fuit corpore, cujus tamen singulæ functiones suum quæque peregerunt negotium. Aetatis maturitatem nactus in cœlibatu quidem vixit, non tamen omni carens desiderio propagandi progeniem, forsan æque infelicem, ac ipse ejusque fuerant patres. Quam sentiebat connubium conjungendi libido, aliquando etjam potuisset succedere, nisi infausta ipsi accidisset sors, a spirituosis aliquantum temulentus in lacum Dannemorensem prolabi undisque obrutus illico perire.

b) Anna, nicolai filia & illius soror, vita adhuc fruitur, anno nata 1765. Narravit mater ejus, dum infanti huic octo a partu diebus linteum mutare vellet, absque ulla violentia brachium illi fuisse fractum. Ejusdem cum fratre hæc ipsa in teneris annis particeps fuit calamitatis, nimirum quod sæpissime & vel minimo accidente casu, sive crurum sive brachiorum quodpiam os confregerit, immo etiam femora, quæ sæpius contrita fuerunt iterumque sanata. Cylindrica hinc ossa mirum in modum contorquebantur, etiam stupendis curvationibus, ita quidem, ut, dum jam confideat ægra, non solum crura, verum etiam femora natibus decussatim subjaceant. Ubi decimum quartum adtigerit annum, morbo quodam fuit correpta, cujus nemo nobis certam reddere potuit descriptionem, per plures vero septimanas hic morbus fuit protractus, quo finito, insecuta est curvatio spinæ dorsi, ita jam collapsæ, ut sedentis ægræ, quantum fieri potest erectæ, corpus a vertice ad clunes nonnisi XIX pollicum & dimidii longitudinem contineat; Articu-

lationes vero, sicut in fratre, flexibiles atque liberæ sunt. Sinistrum humeri os ter confractum fuit & quidem variis locis, ita, ut dextro brevius sit, tribus curvaturis monstrosum, quibus averso S romano haud est dissimile. Inferiorem propter fracturam libere extendi brachium non potest, altero etiam exilius & in inferiori extremitate solito planius. Prope olecranon fractum fuit etiam antibrachium, ut haud absque difficultate extendatur. Una saltem vice femur, dextrum fractum fuit, unde planius jam observatur nec non extrorsum distortum. Ter autem sinistrum femur eodem fere loco, fracturam sustinuit, introrsum nunc & contortum est, pariter ac altero multo brevius planiusque. Annum jam vigesimum tertium agit ægra, valde macilenta ac numquam menstruata; naturali tamen caput est forma, uti etiam recte sese habent Ossa pelvis, vox quidem aliquantum rauca, sed tamen non ingrata.

Meminisse de cetero sufficiat, Matrem, vita adhuc atque valetudine fruentem integra, testari, neque ipsius maritum, neque genitorum ullum ulceribus vel minimis aliis contagionis siphiliticæ indiciis umquam fuisse adflictos. Memorare etiam oportet, domicilium totius familiæ in paludosis locis non fuisse, victumque non alium, quam quo vescuntur centuriæ hominum, ad ingentem hanc ferream fodinam desudantium, qui tamen robustam validissimamque stirpem progenerarunt. Nullus quoniam credendi locus est, ancillam nuperrime nominatam nuptias umquam celebraturam, hanc etiam homuncionum progeniem cum illa exstinctam fore, speramus.

§. III.

II. Species: *Osteomalacia Infantum s. Rachitica:* Rachitis auctorum: morbus etiam spinalis dicta ex eo, quod spina dorsi vel vertebrarum columna ex erecto suo atque naturali situ vario modo distorqueatur. Infantibus

hic

hic proprius eſt morbus & ab auctoribus tam ſufficienter delineatus, ut ampliorem ejus deſcriptionem tradere jure meritoque ſuperſedeamus: palmarium tamen de illo allaturi, ut præcipue conſtet, eum conſiſtere in præternaturali quadam oſſium mollitie, teneriorem adgrediente ætatem; adeoque haud absque cauſſa ut ſecunda Oſteomalaciæ ſpecies eſt conſiderandus. Congenitum eum aliquando eſſe, vel ſaltem cauſſam ipſius prædiſponentem a parentibus ad filios propagatum, nemo facile negaverit *a*): multum tamen occaſionales cauſſæ ad morbum inferendum valent *b*). Sive per aliquod tempus fomes mali deliteſcat atque non prius erumpat, quam illud circa ſtadium, quod inter ſeptimam menſem atque ſecundum annum intercedit, ſive hoc primum tempore morbus oboriatur, certum interim tamen eſt, nec prius nec ſerius, niſi rariſſime, affectum hunc infantes invadere, ſi non fuerit congenitus, ut in prima ſpecie, vel a tabe quadam chronica profectus, cujus exemplum præbet tertia.

Retardatur plerumque in Rachitide dentitio; increſcit epiphyſium oſſium moles, artuum vero cylindrica oſſa exilia, plana, fiunt, facillime franguntur atque in curvaturas contorquentur. Si antea, quam morbo implicitus fuerit, deambulare cœperit infans, adgrediente jam tabe, mox ſequitur laſſitudo tandemque erectum ferendi

 cor-

a) Quem in *Diſſertatione* ſua de Rachit. perfecta & imperfecta Cel. BUCHNER refert, caſus, XI nempe infantum, magis minusve Rachitide correptorum, haud parum huic ſententiæ roboris addere videtur: mater enim ſcrophulis, pater autem exſucco atque Rheumatico laborabat corpore, ſenium anticipante. vide HALLER *Diſſert. med T. VI.*

b) Occaſionales has cauſſas minimi non eſſe momenti, neceſſe eſt, quandoquidem ex tabulis iſtis (*Bills of Mortality*) conſtat, anno 1634 quatuordecim tantum in Anglia homines Rachitide fuiſſe mortuos, XXVI autem poſthinc annos, ſcilicet A. 1660 quingentos circiter homines hoc morbo periiſſe.

corpus totalis inertia. Sæpius valde increſcit caput, ſpinaque dorſi quaſi decurtatur & variis modis diſtorquetur; haud raro valde inflatur abdomen, ad tactum tumens & durum. Initio febre caret morbus, progreditur tamen nonnumquam febrilibus continuo ſtipatus ſymptomatibus, convulſionibus ac morte tandem finiendus; ſæpius bono jugulatus medicamine atque diæta, deſinit, vitiatum tamen habitum vel osſium diſtorſiones, per totam vitam ſuſtinendas linquens. Obductis poſt mortem cadaveribus, abdominalia viſcera, atque hepar in primis, mole ſua valde aucta ac tumida fuere reperta, de cetero tamen nullo correpta vitio; osſa vero mollia, ut ceræ inſtar ſecari facilime potuerint, atque muſculorum textura quam maxime tenera & laxa ſeſe in conſpectum præbuit.

Palmaria hæc ſunt, quæ ad morbum dignoſcendum faciunt, criteria; multo, ceterum, plures & fere innumeræ dantur varietates, partim qua morbi vehementiam, ſive in initio, ſive in progreſſu, aut etiam dum ſummum morbus attigerit gradum, partim etiam, ut quædam osſa præ ceteris, eaque diverſo modo adficiuntur, adeo, ut diſtinctio illa Auctorum in Rachitidem perfectam & imperfectam, non niſi gradum morbi indigitare nobis videatur.

§. IV.

III. Species: *Oſteomalacia adultorum* ſeu *Cachectica* *) Complures quidem apud Auctores ob ſingulares & mirandos memoratur effectus, a nemine tamen ad morborum genus

---

*) Per *Cachexiam* hoc loco ejusmodi minime intelligendam volumus osſium fragilitatem, quæ a depravatione quadam, vel acrimonia humorum, cujuscunque nominis ſit, oriunda eſſet, ſed vocabulum hoc propria potius ſignificatione ſumendum, quo pravus indigitatur corporis habitus, cujus ſine dubio in vitiato ſolidorum ſtatu cauſſa quærenda eſt.

genus quodpiam redacta, ossium vero emollitionis semper nomine venit, atque symptomatibus chronicorum adfectuum, Luis nimirum venereæ, Scrophularum, Scorbuti &c. quasi a sanguinis quadam acredine proficisceretur, adnumerata fuit.

Ne minima quidem latentis hæreditarii mali fomitis, vel congenitæ prædispositionis suspicione, habente locum, homines præsertim hæc morbi species adoritur, qui destinatam corporis nacti sunt molem, quorumque adeo ossa solitum robur ac tenacitatem fuerint adepta, prægressis tamen chronicis vitiis ita jam evaserint fragilia, ut non solum facillime frangantur, verum etiam tota quanta in mollem ceræ instar dissolvantur substantiam, unde omnia corporis membra ad motum redduntur ineptissima, et in difformem æger massam redigatur. Complures hujusmodi memoriæ traditi sunt casus, *a*) quorum omnes sequentia plerumque præbuere phænomena: nimirum quod antea, quam ossium textura solutionem subierit, miseri illi malo adflicti sæpe per plurium annorum seriem, dolore quodam universali excruciati fuerint, quem quidem ab his, Arthiticum vel Rheumaticum, ab illis siphiliticum vel scrophulosum, adpellatum fuisse, constat, &,

 quod

---

a) Hos inter memorabilis ille est, quem tradit MORAND. *Histoire de la maladie de Mad. Supiot.* Paris 1752, nec non, qui e sequentibus ab illo citatis auctoribus adferuntur casus memorati, etiam digni sunt, nempe: LAMBERT Histoire de Bernhard d'Armaignac: BAUDE in Actis Hafniens. T. 3. sub titulo: *Microcosmus mirabilis sive homo in miserrimum compendium redactus.* PETIT & HERISSANT in *memoires de l'Acad. des Sciences*, 1722, 1758. WALDSCHMIDT *Diatribe de fracturis ossium sine violentia externa.* Multo adhuc plures Auctores morbi hujus exempla habet, sc. RIVINIUS, MEIBOMIUS, HUNAULD, FERNELIUS, HOLLERUS, WEPFERUS, FONTANUS & reliqui. Inter recentiores autem adtentionem imprimis promeretur LUDWIG in Program. de casu oss. emollit. Lips. 1757 HENRY THOMSON & WILLIAM COOPER in *Medical Observations and Inquiries*, Vol. 5.

quod huic dolori vel gravior vel levior ſeſe adjunxerit febris, nec non illa aliquamdiu acerbante, terreæ vel calcareæ materiei, procul dubio ad oſſium pertinentis ſubſtantiam, ingens copia per lotium evecta fuerit. Quo vero diutius hæc excretio duravit, eo magis emollita fuerunt oſſa, non ſolum artuum & columnæ vertebralis, verum etiam faciei atque cranii: oſſa porro cylindrica, inferiorum præcipue extremorum, adeo facta ſunt fragilia, ut minima accedente vi, immo, illa, quæ a corporis ſolum pondere infertur, frangerentur; tandemque diſtorquerentur muſculorum actionibus, adeo ut diſtorta dorſi ſpina, trunci longitudo diminuta fuerit, caputque proprio pondere in thoracem reſesſerit, & miſerrimæ denique vitæ metam poſuerit hectica tabificaque febris.

Etjamſi Celeberrimi Viri, LUDVIG, THOMSON, COOPER, nec pauci tam antiquioris quam recentioris ævi Obſervatores hanc Oſteomalaciæ ſpeciem caſibus illuſtrarunt, ſequentem tamen morbi hiſtoriam Lectori haud ingratam fore ſperamus, quatenus non ſolum indolem atque naturam morbi aliquantum oſtendit, ſed etiam novum attentioni noſtræ campum ſuppeditat. Plurimi, qui de hoc morbo adferuntur, caſus, huc usque citati, vilioris ſortis plerumque acciderunt hominibus, quorum in victu vitæque genere, inopia & anguſtiis circumſcripto, rationem qualemcunque quærendam eſſe opinati ſunt Auctores. Quem jam ſumus narraturi, caſus generoſam attingit mulierem, cui nihil umquam negarunt neque opes neque conditio, quod ad ſaluberrimam requiri potuerit, degendam vitam, quam ſua inſuper ipſius virtute ſemper ſervabat integram ſcelerisque puram, nullis de cetero unquam deſtituta ſubſidiis, quibus ad Machaoniæ artis cultores conſulendos habuerit opus.

Teneriori hæc ipſa corporis habitu fuit, cute tamen bene curata, duorum ſano præditorum corpore liberorum

rorum mater, nec non in annum usque ætatis vigesimum septimum optima gavisa valetudine. Anno autem 1773 versus autumnum gravior ipsam invasit Tussis, quæ inopinato eo usque altas egit radices, ut brevi temporis spatio Phthisin pulmonalem inchoatam jam esse hectica indicaverit febris, sputis non nihil purulentis, stipata. Præterlapsis quinque mensibus, idonea cura ac remediis adhibitis, imminens hæc tabes pacata fuit, & tandem plane cessavit, relicto tamen in dextra mamma scirrho amygdali magnitudinis. Sequenti anno infirma quidem premebatur valetudine, tamen non valde adversa: ad ovi autem columbini magnitudinem auctus est scirrhus, in quo, nocturno in primis tempore, dolor jam sentiebatur obtusus. Tempore æstivo anni 1775, ægram peculiaris atque sui generis adorta est febris, Scarlatinæ vel Erysipelatosæ æmula, conjuncta, nempe, cum angina, deglutitione difficili, salivatione copiosa, nec non collum, thoracem, dextrumque brachium occupante rubedine quadam, exanthematis, quod Anglis nomine *Rash* constat, speciem ferente, Hæc quidem incommoda antiphlogistica cura evanuere, ita tamen, ut dolorem quendam in brachiis cruribusque molestissimum totoque anno per intervalla revertentem retinuerit ægra, motuque corporis semper defatigata fuerit. Anno 1786 eodem fere ac præteriti anni tempore, priori similis omnino revertitur febris, rubro cum exanthemate, intra trium vel quatuor dierum spatium evanescente: remansit vero jam major inertia ac lassitudo, nec non femorum crurumque quasi vacillatio, adeo ut, non semel, sed pluries, ne ossium quodpiam aliquando confractum foret, vereri se diceret ægra. Continuus brachia cruraque jam adflixit dolor, cui tandem se adjunxit febris, per tres eam hebdomades in lecto detinens. Quum qualitercunque ad valetudinem restituta primum e lecto surgendi faceret periculum, & sinistro vix pede pavimento

innixa erat, ad finiftram coxam mox perfenfit crepitationem, inque brachia famulæ cujusdam fuccurentis ftatim eft delapfa. Exploratione facta, fracturam femoris colli accidiffe conftitit, unde pollicem unum et quadrantem altero brevius læfum crus factum eft, pede introrfum verfo. Per tres deinde menfes, ob fanandam fracturam, uno fere eodemque fitu in lecto detineri coacta eft ægra, fub quo tempore univerfales iidem cruciatus crurum, brachii dextri, faciei partis dextræ, oculique ejusdem lateris, continuo fere perfeverabant. Emaciari jam corpus cernebatur, fcirrhus in planum erumpere ulcus, imperialis thaleri magnitudine, e quo fanguinis guttæ manabant quoties menftruatio, tum intercepta, adparere debuit. Anno 1777 callo quidem ferruminatum os reperiebatur, fed nova quafi & infolens in corporis mechanifmum fefe infinuavit mutatio: continua enim, dextrum oculum occupavit inflammatio; maxillæ fuperioris antrum dextrum valde diftentum, ut limam facies formam indueret; vertebræ colli rigidæ curvatæque, adeo ut caput ad anteriora thoracis flecteretur; dorfi vertebræ collapfæ inque gibbum contortæ videbantur, unde e corporis longitudine decem pollices & dimidium diminutæ fuere; tibia dextra robore fuo adeo deftituta, ut nullo negotio, quum, fublato, quod genu fuffulcit, culcitro, pes elevaretur, flecti atque curvari crus confpici poffet; induratæ fimul atque ad variam magnitudinem tumefactæ lymphaticæ glandulæ fere omnes, tam colli & mammarum, quam etiam axillarum inguinumque. Hoc etiam anno, folita ægram invafit febris, eodem tempore eidemque conjuncta exanthemati eryfipelaceo. Fragilitatis ergo cruribus inniti jam non audebat ægra, fed vel in jacente vel fedente femper fitu permanfit. Sedimenti calcarei albefcentis, una cum urina, ingens copia, quotidie jam excernebatur. Per totum hoc temporis fpatium de infyeto interiora occupante calore diu

diu noctuque querebatur, nec non in-conclavibus, ubi frigoris ſenſu alii adficiebantur, ipſa libentiſſime verſabatur, gratiſſimaque illi fuerit hiems gelidiſſima, æſtivum vero tempus calidumque grave & periculoſum. Anno 1778, præter faciei osſium vertebrarumque columnæ degenerationem jam nominatam, unde forma faciesque corporis valde monſtroſa erat, ſolitis fere perpetuo doloribus ſævientibus, novus adhuc renes occupavit dolor atque majorum minorumque nephriticorum ingens calculorum copia per urinarias vias gigni cœpit, idem calcareum ſemper ſedimentum ponente lotio. Nec etiam hoc anno, quarta jam vice, defuit exanthemathica illa febris & quidem eodem ac antea æſtatis tempore, quæ, licet poſt aliquot dies aliquantum remiſit, tamen non omnino ceſſavit; infringebantur autem vires tandemque acceſſerunt funeſtiſſima Symptomata, Diarrhœa, nec non aphtæ, & poſtquam cum adſtantibus collocuta eſt ægra, quaſi in ſomnum incidisſet, animam placide exſpiravit. Varia tum aderant impedimenta, quo minus inſtitui poſſet corporis anatomica inſpectio, qua, procul dubio, nihil aliud potuiſſet detegi, quam quod *Cel.* Hunter aliique in ſimilibus caſibus obſervarunt. *a*)

§. V.

IV. *Specis:* Osteomalacia *partialis.* Hoc nomine deſignandus venit ille adfectus, qui, vel prægreſſo malo corporis habitu, vel non, locali plerumque cauſa adoritur, qua dein hoc vel illud os ſua privatur duritie, in mollem, carneam, cartilagineam vel ſteatomatoſam degene-

C nera-

a) Vide: *A remarkable Caſe of the ſoftneſs of the bones, by Henry* Thomson in Medical Obſervat. and inquiries Vol. 5.

Caſum etiam illi ſupra allato ex asſe ſimilem adfert Kulmus *vid. Act. Naturæ curioſ.* Vol. 7. p. 450.

turum ſubſtantiam, vel etiam ita fragile redditur, ut minima accedente vi vel ſponte quaſi frangi poſſit. *Oſteoſarcoſis*, *Caries ab interna cauſſa*, *b*) pluraque alia huic ſpeciei ab Auctoribus inventa ſunt nomina, prout variam morbus induerit formam. Quae ejusmodi adfectibus partes tantummodo occupantibus anſam dare videntur, dum animo perpendimus, a violentia quadam praegreſſa externa illos originem ſemper ducere videbimus, qua, ſcilicet, quae ad laeſam partem pertineant, nutrientia vaſa, vel labefacta fuerint, vel adeo mutata, ut nec ſufficientem ſucci osſei copiam nec recte paratam illam adferre queant, ſuo tamen ſemper defungentibus munere reſorbentibus vaſis, priſtinam nempe continuo evehendo ſubſtantiam osſeam; quo facto, aut curvatur os, aut infringitur, vel diſtenditur vel etiam in longe aliam quam osſeam ſubſtantiam lente quidem mutatur. De tribus qui obviam nobis venerunt, caſibus, quique ſinguli eadem ſecum habuere ſymptomata & ex eadem prodierunt cauſſa, ſequentem tantum, utpote rem aliquatenus illuſtrantem, qui referatur dignum duximus.

Incolumi cuidam juveni ruſtico infortunium illud accidit, ut hieme traha vectus, ad terram glacie niveque obductam proſterneretur, genuque haud leviter offenderet: dolor ac intumeſcentia femoris ac genu per tres integras perſeverarunt ſeptimanas, ſub quo tempore, ruſticorum more, variae in uſum vocatae ſunt unctiones, quibus tantam inesſe vim aeger credidit, ut tandem bonam recuperaverit valetudinem, qua etiam, excepta levi, quae in genu ſentiebatur, imbecillitate & ad motum lasſitudine, in mediam fere aeſtatem fruitus fuit. Nulla tunc nova accedente violentia, dolor quidam obtuſus, genu tibiam-

b) Caries osſium & fracturae ab humorum laudabilium defectu in Maſturbatore memorantur, Auctore METZGER: *Vermiſchte chir. Schriften*. V. 3.

biamque adflixit, quo pluribus in lecto septimanis iterum detinebatur. Intumescere jam cœpit femur, genu autem emaciari atque tabe corripi, pes tumore ingenti occupari, nec non Hectica febris ægrum adoriri occœpit. His jam malis patienter per aliquot tempus devoratis, quum nocturno aliquando tempore in lecto crus extendere vellet æger, juxta genu infra epiphysin cum crepitationis quodam sono, confregit tibiam. Accesserunt jam novus dolor, febris ac suppuratio, sufficientibus vero factis ad pus emittendum aperturis, fractum os evidentissime conspiciebatur. Unicum quod tum vitæ conservandæ superfuit auxilium, femoris nempe amputatio ducebatur; hectica vero corporis macies eam prohibuit, vel saltim differendam persvasit, sed paulo post ægri in Nosocomium Upsaliense adventum, diem obiit supremum.

Plures partialis ossium in cartilagineam mollemve substantiam dissolutionis casus adferre supervacaneum eo magis arbitramur, quod ejusmodi apud Auctores plures occurrant observationes.

§. VI.

Extra omnem dubitationis aleam positum esse putamus, solidarum corporis partium elementaria stamina alimentis primam suam debere originem, in digestionis deinde organis conformari, per sangvinis porro flumen circumvehi, tandemque per extrema arteriarum ostiola adponi atque adsimilari, certa quadam atque propria virtute, quæ cuivis patet, quamque *Nisum formativum* recentiores adpellare amant. Hac ipsa virtute mechanismo insita agente, increscit in utero materno fœtus, a primo conceptionis momento; eadem etiam vi in lucem jam editus infans ad molem a natura definitam continuo augetur, eademque adultiora corpora perpetuo sustentantur,

 nec

nec non novæ particulæ ſolidæ, prout priora adtrita atque inutilia ſtamina perenni ſerie evecta fuerint, adponuntur. Materiam igitur osſeam, quæ a terra quadam animali, glutini in oſſis formam conjuncta, conſtat, ex animalium alimentis produci, osſiumque laxiorem firmioremve texturam tam a terræ hujus quantitate,quam a vincientis materiei robore pendere, palam eſt. Recentiorum Phyſicorum, in primis vero Celeberr. PRIESTLY & JNGENHOUZ experimentis edocti, certam Aëris ſpeciem, *fixi* nomine optime cognitam, ad firmum terreis particulis præſtandum nexum haud minimum facere opinamur. Ut vero terreſtres particulæ ad augendam osſium ſubſtantiam illis continuo adponi, ita ſub continua etiam disſolutione inutiles aliæ ab osſibus ſeparari debent, quas reſorbentibus vaſis excipi, inque ſangvinis masſam invectas, per lotii vias demum excerni necesſe eſt, *a*) adeo ut, hoc pacto, osſa perpetuo renoventur, eorumque naturalis compages, robur atque firmitas conſervetur. *b*) Hæc autem naturæ operatio, qua ex osſium etiamſi firmisſimorum compage adtritæ vel inutiles jam factæ particulæ diſſolvuntur, abſortionique redduntur idoneæ, nondum ſatis conſtat, attractione tamen quodammodo chemica, hanc ipſam niti haud abſonum videtur. Ponamus enim, quod quidem ſatis compertum eſt, fixo aëre osſearum particularum cohæſioni juſtum accedere robur ac duritiem: aliud forſan etiam in corpore noſtro facile gigni poterit acidum menſtruum, cui cum particulis terreis major aëreo acido eſt adfinitas avidiorque attractio, unde ſolubiles & reſorptioni aptiores faci-

---

a) CRUIKSHANK on abſorbing vesſels. 101.

b) The ſolids of the body are not ductile, as has been imagined, nor malleable, as ſome Metals, and they acquire their ſhape from the arteries depoſiting matter at one ſide and the abſorbents taking it from the other. CRUIKSHANK.

facile fieri possint. Quandoquidem adeo tum a ciborum natura atque indole, tum a digestione atque chylificatione, partim ab arteriarum finibus peragenda adpositione, partim etiam a certo quodam statu, quo nihil amplius excipere possint resorbentia vasa, quam debita admiserit adpositio, ossium hocce augmentum atque robur proficiscitur, facile jam liquet, non unam tantum, sed plures caussas sive singulas adesse, sive conjunctas, dum ossibus debitum robur ac soliditas defuerint. Et siquidem ejusmodi ossium imbecillitas non tantum in ipso conceptu fundari possit, sed etiam in pluribus vitæ humanæ stadiis, tum, scilicet, ante debitum adquisitum corporis augmentum, tum etiam, postquam per plures annos hoc ipsum pariter atque robur ossa obtinuerint, hæcque infirmitas, quum vel in toto corpore universalis sit, vel certa quadam parte circumscripta, phænomena omnia, quæ nobis suppeditaverint allati casus, quantum potuerimus, exponere sequentibus conabimur.

§. VII.

Vix ulla Physiologiæ pars scrutatorum indefessa magis elusit conamina, quam quod, sine dubio adhuc diu latebit, occultum generationis negotium. Simul enim ac filum sese pertexisse putaverint inque naturæ adyta penetrasse, mox alii casus aliaque inventa valde adhuc, quod quæsiverint, absconditum esse, docuere. Sic Physiologorum adtentionem ad se rapuit Evolutionis illud systema, tamen non diu argumentis, quæ pro Epigeneseos demonstranda Theoria adferuntur, resistere potuit, quæ etiam, num generationis officium planius explicare queat, alii judicent. Ut vero Chronicos adfectus in gnatos a parentibus transferri, nemo facile negaverit, ita hanc propagationem minime a sangvinis quibuscunque acrimonis, sed a vitiata synthesi solidorum, vita pollentium profici-

ſci, tam certum eſt, quam quod certisſimum. Quantam vero ad fœtum formandum ejusque ſolidas partes componendas vivificandasque vel Pater vel Mater conferat ſymbolam, determinari nullo modo poteſt, quippe nimirum hæ generationes patris, illæ matris formam, ſpeciem, robur atque vigorem, præ ſe ferant. Morbos tamen plerumque congenitos vel hæreditarios a matribus propagari, aſſerere non dubitarunt clari in arte viri, quodque in primis de Rachitide adfirmat Illuſtr. CULLEN. *Prima* quam adtulimus, Oſteomalaciæ ſpecies, congenita ſcilicet, hoc corporis vitium per tres generationes a Patribus fuiſſe derivatum, ſatis ſuperque oſtendit, quemque caſum eo majorem attentionem mereri putamus, quod nemo ejus modi propagationis, quantum noverimus, antea mentionem fecerit.

Ubi vero ſtimuli alienigeni, tantum non omnes, diutius agentes, morboſas in corpore noſtro actiones excitarunt, debita tum corporis nutritio locum habere non poteſt, ideoque osſa etiam neceſſariam ſuam firmitatem obtinere nequeunt, duas præſertim ob causſas: Primo enim quum non ſolum ciborum adpetitus, verum etiam univerſum illud digeſtionis negotium infringatur; fames enim actionesque chylopogeticorum viſcerum eo magis tum evaneſcunt, quo fortior diuturniorque ſtimulus operari coeperit, id quod in acutis morbis luculentiſſime obſervatur. Deinde, ſtimulorum actione ejusmodi effectus oboritur, quod æquabilis illa & determinata vaſorum arterioſorum actio, ad debitam peragendam adpoſitionem tam necesſaria, non ſolum perturbetur, verum etiam vaſorum tumultuoſis actionibus prorſus inhibeatur. Dum igitur, his ita comparatis, ab una parte, nutrimenti, parva quidem copia parati adpoſitio atque adſimilatio in totum impediatur, inturbatum vero ab altera pergat abſorptionis opus, neceſſario majorem ſolidarum corporis particularum copiam evehi

evehi, quam adponi, neceſſe eſt. At in ejusmodi caſu primum ſangvinis Lymphatica pars deperditur, dein adeps abſorptione evaneſcit, tum fibrarum muſcularium gluten minuitur, unde inſignis oritur corporis debilitas, denique tandem ipſiſſima oſſium ſubſtantia ſenſim ſenſimque reſorbentium ſiphonibus exantlatur. Eo vero periculoſior in Oſteomalacia Rachitica ejusmodi diſſipatio eſt, quod increſcendo augendoque infantili corpori major evidenter neceſſaria eſt adpoſitio, quam quod e ſolidis ſtaminibus disſolvi & poteſt & debet. In ſano infantum ſtatu abſorptio ſolidorum perexigua omnino eſt, immo fere nulla: etenim in hoc vitæ ſtadio urina ſemper pallida, aquoſa, omni terra & acredine carens; ſtatim vero ac infantem febris quædam invaſerit, acrius tum lotium fieri obſervatur, colore odoreque inſolito præditum: certiſſimum nempe indicium, exhibens, abſorptionem jam præter conſvetudinem eſſe auctam. In Exanthemate, quod *Lacteæ cruſtæ* nomine inſignitur, puerulis moleſto, valde jam fœtens urina eſt, haud raro etiam hoc faciei vitium Rachiticam infantibus minatur diſpoſitionem. Prodit ſe plerumque circiter ſeptimam ſequentesque menſes osſeæ materiei penuria: ſcilicet, dentitio fieri nunc deberet, quæ vero in Rachitide ut plurimum ſupra annum retardatur. Stimuli autem in infantili ætate varii generis eſſe poſſunt, ſiquidem, quod tenellis corporibus proprium eſt, ſenſibile nervorum ſyſtema, variis rebus & quidem ceteris ſtadiis majori gradu ſtimulatur. His vero jure numerantur præprimis: ventriculi adfectiones, digeſtio læſa, ſive a lacte haud idoneo, vel a farinoſis non fermentatis copioſe ingurgitatis, vel etiam a cibo difficilis concoctionis, teneriſque tam ventris non congruo; porro ſtimulos quoque ſuppeditant immunditics, ſcabies, herpes, excoriationes, reliqua; nec non febres intermittentes diu protractæ, contagium venereum & innumera alia. Hæ

ſunt,

ſunt, quæ Rachitidis occaſionales cauſſæ maxime agnoſcuntur, omnesque in corpus humanum ſtimulo quaſi diu continuato agunt, nutritionem neceſſario retardante inhibenteque. Evidentiſſima, quæ ex enumeratis irritantibus cauſſis, imbecilli infantum compagi infertur, noxa adcuratiori modo conſiderata, luculentius omnino inſolitam osſium mollitiem ác fragilitatem explicari, quis eſt, qui dubitaverit, quam, quod a Clariſſ. STRACK fingitur, proprio atque ſui generis Rachitico miasmate vel, quas ſomniavit ISENFLAM, variis osſa depaſcentibus acrimoniis, haud facile obviis? *a*)

III. SPECIES: *Osteomalacia Cachectica ſeu adultorum* dolorem quendam diu protractum plerumque ſubſequi ſolet, cumque magis minusve in toto corpore univerſalem, quem aliquando ſiphiliticum, cum a Scorbuto, tum ab Arthritide profectum vel quemadmodum communiſſime ob ſimilitudinem adpellari ſolet, Rheumaticum, conjecturunt Auctores. Dolore ejusmodi diuturno ſæviente, oriuntur quæ in Omnibus fere morbis primitiæ eſſe ſolent, perturbata digeſtionis negotia, continua quaſi febricula, nec non peculiari quodam interno calore diu ægrum crucianté. Corpus hinc ſenſim ſenſimque emaciari cernitur, usque adeo, ut Sceleto quaſi viventi haud abſimilis æger fuerit. Etiamſi interdum quidem venereæ luis ſuſpicioni locus fuit, in plerisque tamen caſibus ne minimum quidem indicium ad eſt latentis virus, ut in caſu a nobis allato. His interim argumentis evincimur, varios nobisque adhuc ignotos dari ſtimulos qui naturales functiones clanculum deſtruere queant, arterioſi ſyſtematis actiones irritare vel turbare, nutritionemque adeo impedire, ut tandem osſa nutrimento ſuo neceſſario plane deſtituantur. Qui de hac Oſteoma-

---

a) Acta Phil. Med. Societ. Acad. Sc. Haſſu. Vol. I. Pract. anmerk. über die Knochen 1782.

laciæ ſpecie memorantur caſus, in eo conſentiunt omnes, quod, poſt diuturnos artuum dolores, ſemper in conſpectum venerit albidum Calcareæque naturæ ſedimentum, per urinam copioſe excretum, ipſiſſimam nimirum osſeam ſubſtantiam conſtituens, hincque osſa, vel minimo deinde motu, contrita vel curvata fuerunt. Memoratu tamen dignum eſt, callo iterum ſanatas fuiſſe ejusmodi fracturas, quod, ni fallimur, luculentiſſime demonſtrat *Niſum* illum *conformativum*, quo Natura humana, neceſſaria ſua licet orbata ſuſtentatione, ita tamen poſtulante caſu, novis generandis vaſis iisdemque jacturæ reſarciendæ omnes impendere vires ſtudet. Dum e contrario, ſtimulo quocunque ſolida diutius irritante, e. g. in Scorbuto, non ſolum osſa in univerſum emollita fuiſſe, conſtat, ſed etiam callum, pluribus annis firmatum, denuo fuiſſe ruptum ac diſſolutum, quemadmodum famoſiſſimus ille Navarchus ANSON obſervaverit, diras ex ſcorbuto clades per maritima ſua itinera ſatis expertus. In hac Oſteomalaciæ ſpecie ſymptomata quædam obſervarunt Auctores, ſcrophulas indidicantia, adeoque in illo morbo propria quaſi acrimonia pollente, proximam oſſium mollitiei cauſſam quærendam eſſe judicarunt, præcipua ea inducti ratione, quod conglobatas glandulas tumentes reperierunt atque induratas. In allato caſu glandulæ colli, pectoris, axillarum atque ingvinum duræ & valde tumefactæ fuere, quum autem hoc non adparuerit ſymptoma antea, quam osſea ſubſtantia jam fuerit abſorpta, nulli dubitamus, quin glandularum iſtæ tumeſcentiæ, non ab acredine quadam, ſed a majori osſeæ materiei copia abſorpta, in reſorbentium truncos inque ſangvinis maſſam transvehenda, in his vero glandulis collecta, originem duxerint. Numne igitur quemvis ſcrophuloſum habitum, glandulas lymphaticas infarcientem, ab aucta terreſtrium particularum abſorptione oriri, ideoque nihil aliud, quam effectum eſſe, cujus alibi cauſſa quæ-

ren-

renda eſt, concludere licebit? Quid? quod facile jam patet, ſtimulos longiori tempore varias latebras corporis noſtri ſimul irritantes, partium inhibere nutritionem oſſiumque adpoſitionem, nec non, parva oſſeæ materiei copia, aquoſarum vero particularum majore advecta, naturæ legibus convenienter, ſolidas neceſſario partes fore excretas, oſſaque in fragilem uſuique ineptum ſtatum redacta. Ad naturam vero ac indolem ſtimulorum, tantas in œconomia animali excitantium turbas, tam deplorandis ac plerumque inſanabilibus ſequelis ſtipatas, quod adtinet, illos non adhuc ſatis cognitos eſſe vel explanatos, fateri oportet. Noſtris primum temporibus, ad varias eorum ſpecies diverſasque corpus humanum lædendi modos, animum advertere cœpimus, eaque jam lætamur ſpe, abjectis magis magisque, quæ de humorum acrimoniis, ut omnium in corpore noſtro turbarum fontibus antea fovebantur, vanis commentis, partiumque ſolidarum adfectionibus, ut veris cauſſis morborum proximis rite contemplatis, fore, ut non tantum ad morborum diagnoſes ſed etiam ad certiorem ſecurioremque Therapiam propius ſimus acceſſuri. Temporis fortaſſe ſucceſſu idonea innoteſcent medicamina, quibus, quaſi fortioribus ſtimulis, ad oſſium tollendos morbos uti licebit, quorumque ad præcavendam imminentem Oſteomalaciam tanta erit efficacia, quantam ſtimulo hydrargyri ad Siphiliticum ſtimulum exſtingvendum ineſſe novimus.

IV Species: Osteomalacia *partialis*. Ex iis, quæ de præcedenti ſpecie adtulimus animadverſionibus, ſatis jam patere putamus, partialem Oſſium emollitionem vel fragilitatem a caſu quodam prægreſſo profectam eſſe, ita, ut membrum, aut contuſione, aut preſſione quadam læſum fuerit; vel etiam ab irritatione ſtimuli interni, loco adfixi, ut in Siphilitide; quibus irritamentis aliquandiu continuatis, dolor perſiſtens una cum partiali febricula excitetur, unde magis magisque, quod in læſa parte diſtri-

diſtribuitur, Arteriarum ſyſtema, ad actiones ſtimuletur inordinatas, debitam ſolidarum particularum adpoſitionem plane impedientes. Reſorbentibus vero vaſis ſuo ſemper munere defungentibus, Oſſium ſoliditas in cartilagineam degeneratur ſubſtantiam, ut in Oſteoſteatomate, ſæpe etiam in Exoſtoſes oſſa turgent, ſangvinolento quodam humore, aliisque inorganicis concrementis replentur, haud raro in Oſteoſarcoſes mutantur, ſeu facile flexibilia evadunt, vel etiam minima accedente vi franguntur. Nullam umquam in ejusmodi caſibus repertam fuiſſe acrimoniam, Auctores ipſi teſtantur, quod vel exinde etiam comprobatur, cartilagines nimirum ſemper fuisſe illæſas, ſubſtantia licet oſſea penitus disſoluta fuerit.

§. VIII.

Caſus Oſteomalaciæ, ejusque ſpecierum, jamjam allatos, qua originem cauſasque pro virili eſſe explicatos, adeoque id, quod propoſitum erat, nos jam qualitercunque præſtitiſſe, ſperamus. Anguſti, quibus ſpecimen Academicum circumſcribitur, limites, de variis medendi rationibus huc usque propoſitis, judicium noſtrum qualecunque adferre vetant. Interim tamen, præter Rachiticam oſſium emollitionem, ubi causſas ſæpius removere valet provida natura, arte ſuffulta, atque Oſteomalaciam partialem, cui juſto inſtituta tempore, ſi fieri poterit, membri reſectio, optimum erit remedium, ceteræ morbi ſpecies ne artis noſtræ conatibus ſemper ſint contumaciſſimæ, haud ſine cauſſa veremur. Prima præſertim ſpecies aliam minime admittere videtur cautelam, quam ut honori generis humani conſulendi gratia, matrimonio ejusmodi diſtortis homuncionibus prohibito, penitus eſſet exterminanda.

COPYRIGHT INFO IS ON T
PAGE